

Apunt fiscal. Joan Viaña

IRPF: RESIDENT O NO RESIDENT?

Ara, en campanya de renda, ens trobem sovint amb persones que han treballat part de l'any a l'estranger. O, simplement, alguna persona jove que ha anat a cursar estudis fora i ha obtingut algun ingrés. Sovint ens trobem amb algun cas dubtós i ens preguntem si hem de tributar aquí o allà.

El primer punt a tenir clar és que en els impostos directes – com l'IRPF – el principi de subjecció és segons la residència, no segons la nacionalitat.

Per tant, és indiferent que siguis alemany, marroquí o nepalès, de nacionalitat. Si resideixes a Espanya més de 183 dies, tributes aquí.

Una altra cosa és el tema de la prova. No es tenen en compte els desplaçaments esporàdics, com les vacances. I, si et traslades a un altre país, és important que ho comuniquis a la hisenda espanyola i sol·licitis un certificat de resident a l'altre país. Encara és més important fer-ho si et traslades a un paradís fiscal.

Però, deixant de banda la lletra petita –que n'hi ha–, si ets resident a Espanya has de declarar aquí la totalitat de les teves rendes, tant les obtingudes a Espanya com les obtingudes a altres països.

Si, en els altres països, has suportat retenció, pots aplicar el que s'anomena la deducció per doble imposició internacional que, tret del que estableixin els *convenis de doble imposició*, consisteix la possibilitat de deduir-se la menor de les dos següents quantitats: la retinguda efectivament a l'altre país o la resultant d'aplicar el tipus mig de gravamen a la renda obtinguda a l'estranger.

Si, per contra, ets resident a un altre país, aquí no hauràs de declarar IRPF com a tal, sinó IRNR (impost sobre la renda dels no residents) i incloure-hi únicament les rendes obtingudes en l'estat espanyol.

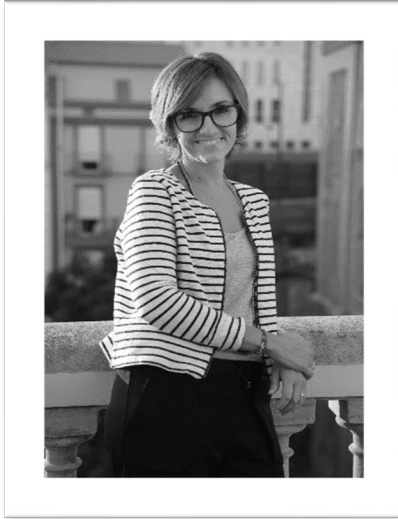
Apunt Laboral. Montse Cerqueda

RÈGIM ESPECIAL D'EMPLEATS DE LLAR. DISCRIMINACIÓ PER RAÓ DE SEXE

Una nova sentència Europea ve a qüestionar la poca cobertura que tenen les empleades de la llar respecte als treballadors d'altres règims de la Seguretat Social.

La normativa espanyola que exclou de les prestacions per desocupació als empleats de llar, que són gairebé exclusivament dones, és contrària al Dret de la Unió.

Les peculiaritats del sector professional, que es caracteritza perquè l'ocupador no és un empresari professional i perquè la prestació del servei es realitza en el domicili -inviolable, i de difícil comprovació per les inspeccions- no justifiquen l'exclusió de la desocupació, perquè altres col·lectius amb condicions anàlogues, com a conductors particulars i jardineros, la relació laboral dels quals també es desenvolupa a domicili, sí que estan protegits enfront de tal contingència. *STA *TJUE 24-02-2022. C-389/20.

Apunt jurídic Marta Montserrat

EL TRIBUNAL SUPREM CONFIRMA QUE LA PUJADA DE L'SMI ÉS COMPENSABLE I ABSORBIBLE AMB EL PLUS D'ANTIGUITAT.

La Sala Social del Tribunal Suprem ha resultat recentment a través de la Sentència de 26 de gener de 2022 (rec. 89/2020) la qüestió relativa a com aplicar la pujada de l'SMI. Concretament es refereix a la pujada a 900 € mensuals, implementada al seu dia pel RD 1462/2018, de 21 de desembre i analitza com

aplica aquesta respecte del Conveni Col·lectiu de Treball del Sector de Tallers per a Persones amb Discapacitat Intel·lectual de Catalunya. La qüestió se centra a determinar si per garantir la efectiva percepció de l'SMI s'ha d'incrementar el salari base fins a la quantia de 900 € mensuals, o si, per contra, abans s'ha de sumar al salari base el plus d'antiguitat que percebin les persones treballadores. , incrementant el resultat fins a la quantia de l'SMI si aquesta suma no assolís aquest mínim.

Aquest criteri dóna llum especialment en un context com l'actual en què el Consell de Ministres ha aprovat la pujada de l'SMI fins a 1.000 € mensuals (14.000 € anuals) amb efectes de l'1 de gener de 2022.

La postura del Tribunal és contundent i confirma la mantinguda pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, la Sentència de la qual va ser origen del recurs: s'hauran de sumar ambdós conceptes (salari base i plus d'antiguitat) i només si la suma de tots dos no assoleix l'SMI, s'haurà de procedir a l'increment fins a assolir aquest SMI.

Tal com indica la Sentència, la finalitat de la norma (que es compleix aquesta Sentència) no és altra que establir una garantia salarial mínima de les persones treballadores, els qui tenen dret a percebre, en còmput anual, per tots els conceptes, una determinada quantitat o SMI. La Sentència recorda a més que l'article 27.1 de l'Estatut dels Treballadors estableix que la revisió de l'SMI no afectarà l'estructura i la quantia dels salaris quan aquests, en conjunt i còmput anual, fossin superiors a l'SMI, sense fer cap distinció respecte de la seva naturalesa homogènia o heterogènia.